

Jesenska.

Po gozdu listje rumeni,
Jesen oznanja bukev mlada.
Po listju vetrič tih šumi,
V strnišče vabi spet strnada.

S planin je že prignal pastir,
Osamljene stojijo koče;
Osamljen teče gorski vir —
Minulo je poletje vroče.

Selivk se zgrinja živi zbor,
Cvrčeč zapušča naše dole;
Jesen pa v nje z visokih gor
Senice vabi in sokole.

In travnik — ti nebeški prt,
Pretkan s cveticami poleti!
Sedaj cveticam si zaprt,
Ker ti jesensko solnce sveti.

A vendar ni še vseh cvetic
Ti pomorila mrzla rosa,
In ni posekla vseh glav
Veselih koscev ostra kosa.

Po té, mladina, hiti v gaj!
Mariji naj bo cvetna kita!
Saj vinotok in ljubki maj
Mariji cvetje vse delita.

A. O. Naum.

Deček in senica.

Kaj prepevaš tù, senica?
Kaj se vedno tu mudiš?
Odgovôri drobna ptica,
Kaj na jug ne poletiš?
Kaj tako te neki miče
Ta osojni, mirni gaj?
Kaj te vedno semkaj kliče,
Kaj v le-tá te vabi kraj?
Saj drugod je več živênja,
Lepši gaji so drugód,
Kjer nadlog ni in trpênja,
Kakoršno je često tod.“

„Dragi deček, deček míli,
Pusti mi ta mirni gaj,
Proč od mesta me ne sili,
Ki je meni rodni kraj.
Naj drugod živé veselo
In srečnejše nego tu,
Meni tožno bi se zdelo,
Ne imela bi miru.
V gnezdecu sem tu ležala,
Tu me mamka grela je,
Tu mi hrane je dajala,
Tu mi pesmi pela je.

Toraj, deček, dragi, míli,
Ne preganjaj me odtod,
Proč od doma me ne sili, —
Lepše zemlje ni nikod.““

„Modro govoriš, senica,
Zlate so besede té,
Kar si rekla, je resnica,
Kojo vcepim si v srce.
Tudi jaz sem rad na mesti,
Kjer mi sinil prvi dan,
Kjer so sestre, bratje zvesti —

Če je tudi reven stan.
Ti pa, drobna ptica mala,
Le veseli v gaji se,
Kjer si kljunček odpirala,
Ko si majhna bila še.
Jaz pa borne rojstne koče
Ne pozabim svoje dni,
Kjer mi biva ljubi oče.
Kjer še mamka mi živi.“

Soški.

